Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

27. Aarg. Nr. 4. Den 1. November 1877. Pr.: 12 Øre pr. Expl.

Templet i Logan.

Nedlæggelsen af Grundstenen.

(Fra «Deseret News».)

Da Mandagen den 19de September Kl. 12 var den for Nedlæggelsen af Hovedhjørnestenene til Templet i Logan fastsatte Tid, forlode følgende af Kirkens Autoriteter strax efter Eftermiddagsgudstjenesten Salt Lake City i en særstilt Waggon for at lede og tage Del i Ceremonierne: Af Apostlene: Præsident John Taylor, Wilford Woodruff, George Q. Cannon, Brigham Young, Albert Carrington og Raadgiver D. H. Wells.

Af Præsidentskabet for de Halvfjerds: P. A. Rockwood, Horace S. Eldredge og John Van Cott, idet Præsident Josef Young var forsvag i Helbred til at foretage en saa lang Rejse.

Af Bispedømmet: Edvard Hunter, præsiderende Biskop og Raadgiverne Leonard W. Hardy og Robert T. Burton, George Goddard, Skriver.

Af Præsidentskabet for Salt Lakes Stav: Angus M. Cannon og Josef E. Taylor, George F. Gibbs, Referent.

Af Præsidentskabet for Højpræsterne: Elias Smith og Raadgivere, Elias Morris og Edward Snelgrove.

Præsidenten for Ældsternes Kvorum, Edward W. Davis.

Assisterende Arkitekt, Truman O. Angel, jr.

Ovennævnte Selskab naaede Ogden med det sædvanlige Tog og mødtes ved deres Ankomst af Autoriteterne for Weber Stav, der iforvejen havde truffet omhyggelige Forberedelser for deres Ophold og Logi for Natten.

Kl. 7 Mandag Morgen afgik Selskabet herfra med et særskilt Tog, forøget med Følgende: Apostel F. D. Richards, og Ældsterne L. J. Herrick, Lorin Farr, A. F. Farr og R. J. Taylor; ved Willard City sluttede Biskop George W. Ward sig til dem og ved Brigham City, Apostel Lorenzo Snow, Ældste Oliver Snow og Biskop A. Nichols. Disse udgjorde Selskabet, indtil de naaede Mendon, Cache County, hvorfra en Mængde Brødre, der afventede deres Ankomst, kjørte med dem

til Logan, hvortil de ankom Kl. 10½ Form.; Præsidenterne Moses Thatcher og Wm. B. Preston og Andre mødte dem her med tilstrækkelige Kjøretøjer til at befordre dem til Byens Midte.

Mange Tusinde Borgere saaes i enhver Retning baade fra nære og fjerne Settlementer, alle begivende sig til det Sted, hvor de kunde se de interessante Ceremonier, der vare ifærd med at foregaa.

Grunden, der er bestemt for Templet, er af imponerende Skjønhed, idet den frembyder en malerisk Udsigt over elleve Settlementer, indbefattende et vidtstrakt Landstrøg med mange Vandløb og istand til at underholde Hundredetusinder af Familier. Og efter al menneskelig Beregning vil der ikke hengaa mange Aar, førend hin vidtstrakte og skjønne Egn er fyldt med behagelige Hjem, at dømme efter de Tusinder af lykkelige Børn, som myldre i alle Settlementerne i Cache County og hastig nærme sig den voxne Alder.

Kort førend Kl. 12 gave de behagelige Toner fra Logans Hornmusikkorps Signalet til Autoriternes Procession, der dannedes under Ledelse af Ældste George Q. Cannon.

Musikken.

Arkitekten og Arbejderne paa Templet.

Koret.

Apostlene.

Patriarkerne

Den præsiderende Biskop med Raadgivere.

Præsidenterne for det mindre Præstedømme med deres Raadgivere.

Præsidenterne for Højpræsternes Kvorum.

Præsidenterne for forskjellige Staver og deres Raadgivere.

De første Præsidenter for de Halvfjerds.

Præsidenter for Ældsters Kvorum'er og deres Raadgivere.

Processionen gik derpaa til den sydøstlige Hjørnesten, hvorefter Præsident John Taylor gjorde følgende indledende Bemærkninger:

Da vi sidst forsamledes paa dette Sted, havde vi hos os vor elskede Præsident Brigham Young. Han gjorde Udkast til og traf Foranstaltninger til Bygningen af dette Tempel og præsiderede ved Grundens Indvielse. Han er bleven tagen fra os i den alvise Styrelse af det Forsyn, som regjerer, styrer og ordner Menneskeslægtens Anliggender efter sit Velbehag. Og medens vore Hjerter betages af vemodige Følelser, og vi som et helt Folk beklage hans Tab, kunne vi dog ikke gjengive ham til Jorden. Det paahviler nu de Tolv at udføre hans Planer og varetage de Ting, som han vilde have henvendt sin Opmærksomhed paa, om han var her. Og medens vi have havt en Sorgens Tid paa Grund af Tabet af vor elskede Ven og Raadgiver, saa glæde vi os dog paa den anden Side ved at vide, at Gud lever og regjerer, og at hans Præstedømme og hans Folk attraa at fuldføre og tilendebringe disse Ting, som Herren kræver af deres Hænder.

Og eftersom dette Tempel begyndtes under Præsidents Youngs Ledelse, bliver det nu vor Pligt at udføre disse Arbejder, indtil de blive tilendebragte, og i dette Øjemed have vi forsamlet os ved denne Lejlighed.

Vi ville skride til at lægge den sydøstlige Hjørnesten.

Præsident Taylor med Apostlene og Patriarkerne, assisteret af Arkitekt Truman O. Angel, jr., Murmester John Parry og Arbejdere nedlagde derefter Stenen. Da Stenen var lagt, stod Præsident Taylor op paa den og sagde:

Denne Hovedhjørnesten er nu ret-

mæssig lagt af de Tolv, der nu hand e i Stedet for og repræsentere det første Præsidentskab. De Tolv udføre denne Handling til den store Guds Ære, og maa den forblive urokkelig, og den hele Bygning snarligen blive opført, at de Hellige maa have et Sted, hvor de antageligen kunne dyrke og tilbede Gud og administrere hans Ordinancer, og Menneskenes Søn et Sted, hvortil han kan læne sit Hoved.

Herefter opsendte Ældste Franklin D. Richards, staaende paa Stenen, følgende Bøn:

„Vor Fader og vor Gud, i den Herre Jesu Kristi, vor Frelsers Navn ere vi ved denne Lejlighed komne sammen forat nedlægge Hovedhjørnestenene til denne Bygning. Du velsignede din Tjener Josef til at bygge et Hus til dit Navn og modtog og anerkjendte det ved din Søns og himmelske Væseners Nærværelse, da Kræfterne og Ordinancerne til det evige Livs Pagt bleve ham overgivne. Du velsignede ogsaa din Tjener Brigham til at bygge et Hus i disse Dale, hvilket er blevet helliget for dit Folks Arbejder, hvori de kunne udføre Frelsens Ordinancer for dem selv og deres Døde, hvilket Du har modtaget til dine Helliges Fryd. Men, o Herre, Du formerer storligen dit Folk paa Jorden, og dit Israel kommer fra Nord og Syd, fra Øst og Vest, og vi behøve flere Templer, hvori vi kunne arbejde for Forløsningen af de Skarer af dine Sønner og Døtre, som ere hedengangne og som vente paa Frugterne af vore Arbejder her paa Jorden. Vil Du nu tilgive os vore Skrøbeligheder, Ufuldkommenheder og Synder og velsigne os med Kraft til at fortsætte det Værk, som din Tjener Brigham nu har holdt op med, eftersom Du har taget ham fra os. Vil Du bønhøre den Bøn, som din Tjener Orson opsendte til Dig om denne Grunds Indvielse og Helligelse, og vil Du rigeligt besvare den.

Vi ville nu indvie og hellige denne Hovedhjørnestenen til Templet tilligemed alle dens Vedføjninger og Forbindelser med de andre Hjørnestene, som skulle blive lagte, at de samme maa være helligede til Dig og hellige for dit Folk. Lad ingen vanhellig Ting besmitte dette Værk, vi bede Dig, men maa det erholde din guddommelige Antagelse.

Vi bede Dig, at Du vil velsigne dine Tjenere, Præsidenterne for Staverne, tillige med Biskopperne og deres Raadgivere, som lede dette Værk, at de maa have Evne til ved din Aands Kraft at bevæge dit Folk til en forenet og virksom Bestræbelse for Fuldførelsen af dette Tempel i den af din Tjener Brigham fastsatte Tid. Og vi bede Dig, at dit vaagende Øje og beskyttende Haand maa være over Arbejderne, at de maa fryde sig i deres Arbejder, indtil disse blive fuldendte og indviede til Dig; vi bede Dig, at ingen Magt maa være istand til at forhindre dem fra at udføre dette Værk, og at Bygningen maa staa som et Mindesmærke om deres Bestræbelser, et Sted, hvori Ordinanserne skulle udføres og din Frelsning aabenbares.

Velsign alle dem, over hvem vi bør nedbede din Miskundhed. Fremrul dit Værk, indsaml endnu dit Israel og grundfæst dit Zion. Eftersom Du har taget til Dig vor Profet og Leder, bede vi Dig, hellige Fader, at Du vil meddele endnu større Kraft til dine Tjenere, Apostlene og Raadgiverne, som ere forblevne her, og at Du vil forøge Enighed og Kraft iblandt dit Folk. Velsign dine Tjenere overalt i Verden, som ere beskjæftigede med at prædike dit Evangelium. Led os til en herlig Ende i vort Livs Arbejder og forherlige Dig selv i os i dit Rige med de Retfærdige

og Helliggjorte, vi bede Dig i Jesu Kristi Navn. Amen.

Koret sang Psalmen: «Come all ye saints throughout the earth.»

Prosessionen dannede sig paany og bevægede sig til den sydvestlige Hjørnesten, som derefter nedlagdes af den præsiderende Biskop og hans Raadgivere, assisteret af Præsidenten for det mindre Præstedømme og Stavens Biskopper med deres Raadgivere, medens Brødrene O. Angel. jr., Parry og deres Medhjælpere ydede den nødvendige Bistand for at lægge den i dens rette Stilling. Efter at Stenen var lagt, stod Biskop Edward Hunter op paa den og gjorde følgende Bemærkninger:

Brødre og Søstre, vi, Biskopper og det mindre Præstedømme, erklære denne sydvestlige Hjørnesten af Logans Tempel retmæssigen lagt. Vi glæde os ved dette Privilegium at nedlægge en Hjørnesten til Logans Tempel. Disse Ting ere betroede til vore Hænder og vi bør fyldestgjøre det Præstedømme, som er blevet beseglet paa vore Hoveder, og altid fryde os ved den befuldmægtigede Myndighed og Magt, som Herren har bekræftet paa os, til at velsigne og blive velsignede, til at opbygge hans Rige og frelse os selv og vore Døde, formedelst hans Søns, vor Frelsers Fortjenester, og formedelst de Ordinancer, som ville blive forrettede i dette Tempel. Maa dette Hus blive opført paa en saadan Maade, at den Hellig Aand kan være over og bo hos dem, som opføre det.

Som denne Hjørnesten vil ved den mellemliggende Mur blive forbundet med Hovedhjørnestenen, og som det aaroniske Præstedømme er et Anhang til det højere eller melkisedekske Præstedømme efter Guds Søns Orden, maa det saaledes være vor lykkelige Lod at staa i vore forskjellige Kaldelser derved ligesom Aaron ved Moses: saa at vort Præstedømmes Funktioner maa blive udførte til Guds Ære og Herlighed. Og jeg beder, at Huset selv maa være et helligt Sted, som Herren selv vil glæde sig ved at velsigne og ære. Maa vi selv saavelsom den ganske Kirke betale vor Tiende og vore Offere, og Herren vil udgyde Velsignelser, som der ikke vil være Rum til at modtage. Endog Himlene og Jorden skulle forgaa, siger Herren, men ikke en Tøddel eller Bogstav af mine Ord skal forgaa. Mit Valgsprog har altid været: „Betal din Tiende og Offere og bliv velsignet". Dette er vort Privilegium og vor Pligt. Maa det være vor lykkelige Lod at udføre enhver Pligt trofast og hæderligen, med ubesmittede Hænder og rene Hjerter, og altid ene have vort Blik fæstet paa vor Guds og Faders Forherligelse og hans Interesser her paa Jorden, saa at vi maa være værdige til og have Krav paa dette Hus' Velsignelser og saliggjørende Ordinancer og at vi tilsidst, naar vi have fuldendt vor Gjerning, maa fryde os i Selskab med de Ædle, Trofaste og Gode af vor Faders Hus, er Eders uværdige Tjeners Bøn, hvilket jeg beder Gud tilstaa os i hans Søns Jesu Navn. Amen.

Biskop Leonard W. Hardy opsendte da følgende Bøn paa Stenen:

„O Gud, vor himmelske og evige Fader, vi takke Dig for dette Privilegium vi nyde ved at have lagt denne Sten, der skal staa i det sydøstlige Hjørne af det Tempel, der skal opføres til Herren, vor Gud, til Frelse og Saliggjørelse for de levende og døde af dine Børn.

Vi bede Dig, vor Fader, at lade den Hellig Aand hvile over denne store Forsamling, og maa vi indse de Velsignelser, der tilflyde os igjennem Bygningen af Templer til dit Navn, inden hvis Mure vi kunne handle for og paa

deres Vegne, som ere gaaede hinsides Sløret. Vi takke Dig, o Herre vor Gud, at denne Grund blev udvalgt til Opførelse for dette Tempel ved din Tjener, som fornylig er gaaet bort fra Jorden, gaaet for at fortsætte sit Arbejde iblandt dem, som ere gaaede glip af Evangeliets Fordele, og vi bede Dig nu, at Du vil lade Aanden af dette Værk og Arbejde, ja den at vende Børnenes Hjerter til Fædrene og Fædrenes til Børnene, hvile over dette Folk, som ere blevne kaldede til at udføre samme, at det maa være et Arbejde, hvori de maa fryde sig, og hvori Alle maa føle sig interesserede, og lad ogsaa dine Velsignelser være over Arbejderne, som skulle arbejde her; bevar dem for Fare og Skade af enhver Slags, og maa ingen Mistro opstaa iblandt dem med Hensyn til hverandres Troskab, eller Tvivl paa Kraften af dit Huses Ordinanser rejse sig eller næres i deres Hjerter, lad dem ikke ledes paa Afveje, saa at deres Tro kunde svækkes eller din Aands Lys formindskes hos dem, men maa hellige Indflydelser fra Dig paavirke dem og ogsaa hvile over dem, som skulle blive kaldede til at forskaffe og uddele Midler til Arbejdernes Underhold, saa at deres Blik ene maa være henvendt paa Guds Ære og Forherligelse og Bygningen af dette Hus. Vi bede Dig, at Du vil forhindre, at nogensomhelst Tvistigheder maatte opstaa iblandt dem eller en splidagtig Aand næres, medens de ere beskjæftigede her, eller Nogetsomhelst hænde, der kunde bedrøve din Hellig Aand. Men maa Himlens Fred fylde hvert Hjerte og være endog over de Kjøretøjer, som skulle gjøre Tjeneste, saa at Alles Hjerter maa fryde sig ved at udføre deres Arbejder fra Dag til Dag, indtil Bygningens sidste Sten er lagt og den samme fuldendt og indviet til dit allerhelligste Navn, og Æren tilskrive vi Gud og Lammet i al Evighed. Og vi ønske at opholde for Dig dine Tjenere Apostlene og ham, som præsiderer over dem. Maa de være fyldte med Guds Kundskab og din Aand og Kraft forøges over dem, og maa dit Folk være villigt til at lytte til dem og være fast forenet i at opbygge dit Rige og udstrække dets Grændser over Landet. Vedbliv at indsamle dine Hellige til disse fredelige Dale, og vedbliv at velsigne Vandene og Elementerne for deres Skyld. Adspred, vi bede Dig, enhver Sky af Mørke eller Ondt fra vore Sind, og maa vi fatte og kjende Dig og dine Veje og alle Ting, som de ere. Forvir vore Fjender, som glæde sig ved at stride sig imod Sandheden, maa de gaa tilbage og ikke frem, og tilintetgjør deres uretfærdige Hensigter, og maa deres Misundelse og Had vendes til Lov og Pris til Dig.

Og tilstaa os hellige Fader, at ogsaa denne Grundsten, som vi, dine Tjenere af det aaroniske Præstedømme, have nu lagt, maa ligge urokkelig i dens Grusleje og støtte dit Hus, der skal opføres til Dig, hvilket vil bringe Glæde til Manges Hjerter. Og vi bede for dem, som ere kaldede til at lede de Hellige i denne Stav af Zion. Maa de være fyldte med Sandhedens Lys og Aabenbaringen af din Vilje, og maa vore Brødre, dine Tjenere af det mindre Præstedømme, som bo her, yde dem nødvendig og tilstrækkelig Bistand, til at styrke deres Hænder, idet de altid med et vaagent Øje paase Kirkens aandelige Interesser, saa at ingen Uretfærdighed maa findes, og de stedse maa befordre Alles timelige Velfærd.

Og nu vor Fader, indvie vi os selv og Alt, hvorover vi raade, vore Hustruer og Børn, vore Huse, Land og Hjorder og Alt, hvad vi eje, til Dig, Herren vor Gud, og bede Dig ydmygelig,

at vi med vort Alt maa blive antagne af Dig til Brug til dit Riges Opbyggelse og Fuldførelsen af dine vise og hellige Hensigter til Forløsning og Frelse for alle dine Hænders Gjerninger, til at kæmpe og stride imod Vildfarelse og Synd, indtil Satan er bunden, og din Vilje sker paa Jorden, som Englene udføre den i Himlen, i og ved Jesu Kristi, vor Frelsers og Forløsers Navn. Amen.

Koret sang derefter Salmen: «An Angel from on high,» Procesfionen dannede sig igjen og bevægede sig til den nordvestlige Hjørnesten, der blev lagt af Præsidenten for Højpræsternes Kvorum, Præsidentskabet for Logans Stav og Præsidentskabet for andre Staver.

Ældste George L. Farrell, Præsidenten for Højpræsternes Kvorum i Logans Stav, besteg Stenen og talte som følger: Brødre og Søstre, paa Højpræsternes og Stavspræsidenternes Vegne staar jeg nu for Eder paa denne nordvestlige Hjørnesten til Logans Tempel, og erklærer den fast og retmæssigen lagt. Og min Bøn er, at vi som Højpræster, som Præsidenter for denne og andre Staver af Zion og som Sidste Dages Hellige maa stedse have Attraa til at arbejde for Guds Riges Opbyggelse, og at vore Bestræbelser ikke maa svækkes og vor Magt og Evne til at gjøre Godt maa forøges Dag for Dag, og at vi maa opføre dette Hus til vor Guds Navn og arbejde for det hæderligen og retteligen for ham; at vi maa leve og se den sidste Sten lagt, det sidste Søm slaaet i og Bygningen fuldført, indviet og helliget til den Højestes Navn; at vi maa leve og se Frelseren komme og være værdige til med ham at sidde i dette hellige Hus og høre ham samtale med os, hans Folk paa Jorden. Og maa vi være istand til at yde sand og trofast Tjeneste til Guds og hans Folks Interesser igjennem Tid og Evighed og altid staa Skulder til Skulder med dem, som maatte blive kaldede til at præsidere over os, er mit Ønske og Bøn i Jesu Navn. Amen.

Ældste Moses Thatcher opsendte følgende Indvielsesbøn:

O Gud, vor evige Fader, i din elskelige Søns, Jesu Kristi Navn fremkomme vi for Dig paa denne den nordvestlige Hjørnesten til dette Tempel, og vi bede Dig, at Du vil lade din Fred hvile over os og paa dit Folk, som har forsamlet sig her for at overvære Ceremonierne udførte af dine Tjenere, Præstedømmet. O Herre, vil Du lytte til vore Bønner og modtage vore Hjerters Taknemlighed for, at vi have hos os dine Apostle, og eftersom de have lagt Hovedhjørnestenen til dette Tempel, der skal opføres til dit Navn, og Bispedømmet og det mindre Præstedømme have lagt den sydvestlige, og dine Tjenere Højpræsterne denne, den nordvestlige Hjørnesten til dette Tempel, o, vil Du da bevirke, at dit Præstedømme maa være forenet ligesom denne Bygnings Mure ville forene disse Hjørnestene, og at der maa være en Grad af Enighed lig et stærkt Reb, som ikke kan brydes, og maa dine Tjenere Led for Led danne den Kjæde, som skal binde Fjenden og bringe de Levende og Døde til at juble til Dig. Og eftersom dette Værk, o Gud, er for at gjøre Godt ikke alene til de Levende, men ogsaa til de Døde, vil Du da bringe de af dine Trofaste, som ere hinsides Sløret hos din Profet, Josef, og hos dine Tjenere Hyrum og Brigham, til at bifalde vore Bestræbelser og idag skue ned og smile paa dette Folk, og maa de, vor Fader, forkynde Aanderne i Forvaring, at der denne Dag er bestemt en anden Nøgle, der vil aabne en anden Slaa og som omsider vil aabne vidt Frelsens

Dør og give den Fangne Frihed; en Nøgle, hvorved de ville erholde deres Daab, Tvætninger og Salvelser. O lad det Slør, som skiller os fra de Døde, blive tyndere hver Dag, indtil de som ønske Frelse maa, formedelst vore Arbejder, ledede af Dig, blive dine begunstigede Sønner og Døtre. Og vil Du, o Gud, velsigne dine Tjenere, som stille arbejde her, at ingen ond Tanke maa blive tilladt at fæste Bo i deres Hjerte eller noget ondt Ord blive talet af dem. Maa Luften, som omgiver disse Mure, efterhaanden som de voxe, og som hæver sig over dette helligede Sted, være fyldt med den Hellig-Aands Inspiration, saa at dit Folks Følelser, naar de betræde dette hellige Sted, maa drages til Dig.

Eftersom Du har fundet for Godt, siden denne Grund blev indviet, at kalde til Dig din Tjener Brigham, føle vi til at anerkjende din Haand heri saavelsom i enhver Tilskikkelse af dit Forsyn, og hjælp os til som en Tribut til hans Minde at forene vore Hænder og sammenknytte vore Hjerter til Udførelsen af enhver retfærdig Handling, indtil vi blive et Folk af eet Hjerte og eet Sind og gjøre din Vilje, som den sker i Himlen. Og vil Du lade denne Sten, vor Fader, forblive fast, urokkelig og tro, indtil Opstandelsens Morgen og saalænge derefter, som maatte være Dig velbehageligt, og maa den vel udfylde sin Plads og svare til sin Bestemmelse i Murene i dette Tempel, hvilket dit Folk i Jesu Navn vil opføre til dit Navn for de Levende og for de Døde. Vi indvie det med al vor Ejendom til Dig i Kristi, vor Forløsers Navn. Amen.

Koret sang Salmen: «Praise to the man who communed with Jehovah».

Processionen dannede sig og bevægede sig til den nordøstlige Hjørnesten, der blev lagt af de første Præsidenter for de Halvfjerds, assisterede af Præsidenterne for Ældsternes Kvorum'er.

Præsident A. P. Rockwood, staaende paa Stenen, udtalte sig derefter korteligen som følger: I vor elskelige Præsident, Josef Youngs Fraværelse, hvis Helbredstilstand ikke tillod ham at være nærværende, opstaar jeg, Brødre og Søstre, paa denne Sten forat forkynde Eder, at de Halvfjerds og Ældsterne have lagt denne Sten, beliggende i det nordøstlige Hjørne af denne Bygning. Og jeg nu paa deres Vegne beder og haaber, at Murerne, som have Opsigt med Opførelsen af dette Tempels Mure, maa forbinde denne Hjørnesten med de Andre, der allerede ere lagte, paa en saadan haandværksmæssig Maade, saa at ingen Arbejder behøver at skamme sig derover. Og lad os som Sidste Dages Hellige vise os selv Arbejdere, som ikke behøve at skamme sig for at fremkomme med vor Tiende og Offere, med hvilket vi kunne fuldføre dette Værk, saa at vi, medens vi leve her maa have Glæde i vore Arbejder og Pligter, og at vi, naar vi vandre heden, da ogsaa maa fryde os tilligemed vore Døde.

At Gud vil lade sine Velsignelser være over de Tilstedeværende, som holde det hellige Præstedømme og maa de hvile over og bo hos dette Folk og over Bygningen af dette Hus til hans Navn, er Eders ydmyge Tjeners Bøn i Jesu Navn. Amen.

(Forts.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste November.

Opmuntrende.

(Fra «Millennial Star».)

Den nylig afsluttede Emigration afgiver tilfredsstillende Resultater, den overgaar i Tal sidste Aars Rapport, der omfattede 1184, medens nærværende udgjorde 1469. Omtrent 37 Ældste ere blevne afløste og vendte hjem i Aarets Løb. Da det nu rimeligvis vil vare en 7—8 Maaneder, førend et andet Kompagni vil afgaa, vil dette Mellemrum give god Lejlighed til Forberedelser. Vel ere Tiderne daarlige og Arbejde paa mange Steder knapt, men dette kræver kun saameget mere determinerede Bestræbelser i Retning af Klogskab og Sparsomhed; Udsigterne ere mørke, og **det vil ikke nytte at vente paa bedre Tider**; de Hellige, som læse Tidernes Tegn, ville ikke forsømme dette, men ville anstrænge sig til det Yderste for at erholde deres Udfrielse — enhver Ting, der smager af Overdaadighed eller Luxus eller unødvendige Ting, som medfører Udgifter eller Bekostning, burde undgaaes, alle saadanne unødvendige Smaaudgifter ville i disse faa Maaneder udgjøre en forholdsvis ikke ringe Sum; naarsomhelst en lille Sum kan spares, giv den da til de Ældste til Sparefondet. De Ældste ville altid være paa rede Haand (uden at være paatrængende) til at give de bedste Raad i de Helliges Interesser, opmuntrende som Fædre i den rigtige Retning og givende Anvisninger fra Tid til anden saasom Aanden maatte indgive dem.

Vinter er ogsaa en god Tid til at erindre Venner og Slægtninge i Utah om givne Løfter, som maaske forlængst ere forglemte; Livets talrige Pligter der ere skikkede til at bortlede Opmærksomheden fra fjerne Ting, og de Hellige ere, **medens de troligen hjælpe sig selv**, retfærdiggjorte i at anvende deres Overtalelsesevne paa dem langt borte; i Sandhed Erfaring iblandt Folket her har vist, at Mange, som nu ere i gunstige Omstændigheder, have glemt Erindringen om deres tidligere Liv og tarvelige Omgivelser. Forældre glemme Børn, Børn Forældre og Ven glemmer Ven; endog mange af de Ældste, som have nydt de Helliges Gjæstfrihed, besidde Erindringer, som kunde opfriskes til gjensidig Fordel. Frihed er at foretrække for Slaveri, Rigelighed for Mangel og Fred og Rolighed for bestandig Ængstelse. De bedste Resultater følge Flid, Virksomhed og Trofasthed iblandt de Hellige, og idet **Indsamlingen** er en af de store Befalinger, bringer den ogsaa baade timelige og aandelige Velsignelser; Legemets Frelse er ligesaavel en Del af Evangeliet som Sjælens, og Aand og Legeme er en Menneskesjæl.

Den store Ansvarlighed, som paahviler Alle, som antamme Evangeliet, kan ikke tilfulde indsees af dem, som endnu ere i disse Lande; men desuagtet existerer den dog og berører alle Livets Forbindelser og Forhold. En Mands Afkom er hans Krone, og at tøve her og tillade dem at voxe op og falde i den Ondes Snarer er Noget, som vil foraarsage dyb Bedrøvelse og Anger, eller at undlade at sørge for „sine Egnes" Fremtid er næst til at tabe Troen, og haardnakket Ved-

holdenhed heri gjør en Mand „værre end Vantro". Der er og har været megen unødvendig Tøven hos Mange, og de ere som Følge heraf opfyldte af Anger herover; Mange ere rejste, som ligesaagodt kunde være blevne tilbage, og nogle Faa ere vendte tilbage, der forat retfærdiggjøre sig selv, maa sværte Alt og Alle; men ingen af disse mangfoldige Luner forstyrrer Grundvolden til en af de store Forpligtelser, som Herren har paalagt sine Pagtens Børn, de maa indsamles, dersom de ville nyde Velsignelse; men Indsamlingen bestaar ikke blot i forandret Opholdssted eller i Rejsen, det er ikke dette, der bringer til Maalet, disse afgive blot en Lejlighed, der, hvis den benyttes, leder til Udødelighed; Indsamling er blot at stille disse Betingelser indenfor vor Rækkeevne og er kun et naaet Maal forsaavidt som dette betræffer; det er Virkningen af Lydighed, Efterlevelse af Principer, den vedvarende Undervisning og de gunstige Omgivelser, som giver Liv til det Hele og vil føre os frem paa Livets Vej og bringe os Velsignelser.

Mange, som ere blevne indsamlede i det forløbne Aar, ville opnaa deres Hjerters Attraa — Nogle ville maaske blive trætte paa Vejen og falde eller vende tilbage til „Egyptens Kjødgryder" — begge ville høste, som de saa; „hvo, som saaer i Kjødet, skal høste Forkrænkelse i Kjødet, men hvo, som saaer i Aanden, skal høste det evige Liv i Aanden.

Til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i den ganske Verden.

Elskelige Hellige.

Efterat være hjemkomne fra vor Mission i Europa og efterat være blevne gjort bekjendte med Bestemmelserne af Apostlenes Raad i deres Møde den 4de September, som fremsat i deres offentliggjorte Epistel til Kirken i den ganske Verden, kunne vi kun sige, at vi beklage, at vor Fraværelse i Udlandet forhindrede vore Navnes Vedføjelse til hin Epistel, efterdi vi aldeles uforbeholdent og af vort ganske Hjerte billige og samstemme i Raadets Handling ved at opholde Ældste John Taylor som Præsident for hint Raad og ogsaa i deres Bestemmelse, at de tolv Apostles Raad er Kirkens præsiderende Raad og Autoritet, ligesom i alle Forholdsregler hentydede til i nævnte Epistel.

Eders Brødre i den ny og evige Pagt.

Orson Pratt, sen. Josef F. Smith.

Salt Lake City, den 1ste Oktober 1877.

Korrespondance.

Ombord paa Dampskibet „Wisconsin"
den 29de September 1877.

Præsident O. N. Liljenqvist.

Kjære Broder!

Vor Rejse indtil Dato lige siden vi forlod Liverpool er gaaet bedre end vi kunde forvente paa denne Aarstid. Vi have ingen Storme havt, blot een Dags høj Sø, der foraarsagede lidt Søsyge blandt de Hellige, saa at de Fleste ingen

Appetit havde den Dag. Vi ere nu alle vel. Idag kunne vi mærke, at vi nærme os et mildere Klima, det er som om det var Midsommer paa Dækket. Der er kun indtruffet eet Sygdomstilfælde, en engelsk Dreng paa 6 Aar, som troligen kommer til at forblive paa et Hospital i New York. Ombord ere vi blevne behandlede med den største Agtelse af Alle ligefra Kaptainen ned til Kahytsdrengen. I Søndags havde vi to Sammenkomster paa Dækket, og vi erfoer, at den samme Gud er paa Søen som paa Landet, og den samme Aand og Glæde var iblandt de Hellige. Igaar Aftes holdt Ældste Mc-Farland et Foredrag i Salonen for første Klasses Passagerer, blandt hvilke vare flere af Amerikas og Englands store Mænd. Themaet var: Utahs Opkomst og Fremgang. Broder Mc Farland gav dem en korrekt Fremstilling af Kirkens Opstaaen, Josefs Martyrdød, de Helliges Fordrivelse fra Stat til Stat, deres Organisation, deres Besværligheder i Utah, det Had imod de Hellige, som har været og er endnu formedelst Misforstaaelser, Polygami etc., og viste, at vi trods Verdens forenede Modstand bestandig voxer og forøges og erholder Styrke i baade timelig og aandelig Henseende. De vare alle veltilfredse, og jeg tror, at Mange fik deres Øjne aabnede for at betragte i deres rette Lys den Klasse Mennesker, som søger at bringe Ubehageligheder i Utah. En af Amerikas store Jurister, Mr. Meaney, har idag skrevet en Artikel for «New York Herald», hvori han fremstiller, hvorledes han opfatter Mormonismen. Vi tænke, at komme til New York inat og at kunne komme i Land imorgen tidlig, saa at vi kunne afgaa derfra imorgen.

J. C. Sandberg.

Castle Garden.

Alt er vel. Vi afgaa herfra iaften. I Hast.

J. C. S.

Beskikkelse.

Ældste Elias Jørgensen af Kjøbenhavn beskikkes til at arbejde i Gøteborg Konference under Præsident J. C. Thoresens Ledelse.

O. N. Liljenqvist,
Præsident for den skandinaviske Mission.

Nedlæggelse af Grundstenen til et nyt Tabernakel i Salt Lake City.

En stor Menneskemængde forsamlede sig den 28de September paa Tempelpladsen forat overvære Ceremonierne ved Nedlæggelsen af Grundstenen til et nyt Tabernakel. De Tilstedeværende samlede sig først i det store Tabernakel og begav sig præcis Kl. 12 til det sydøstlige Hjørne paa Grunden til den paatænkte Bygning, ledede af Kirkens almindelige og lokale Autoriteter. De fleste af de Tolv samt Kirkens øvrige høje Autoriteter vare tilstede. Stenen nedlagdes af Arkitekten og Murmesteren under de Tolvs Ledelse, hvorefter Præsident John Taylor stod op

paa den og erklærede den paa de Tolvs og Stavens Præsidentskabs Vegne for retmæssigen lagt. Ældste George Q. Cannon opsendte en Bøn, og Præsident John Taylor gjorde nogle faa Bemærkninger. Ældste Josef F. Smith opsendte Slutningsbønnen.

Grundstoffernes Gjenfødelse og evige Varighed.

Ved Parley P. Pratt.

[Skrevet i Fængsel.]

(Fortsat.)

Du, o Synd, har omdannet en Have med ypperlige Frugter og skjønne Blomster til en mørk Urskov med Torne og Tidsler. Du har omskabt en Verden fuld af Liv, Glæde og Lykke til en Bolig for Kummer og Elendighed, hvor Suk og Klager, Graad og Taarer ere iskænkede ethvert Bæger. Formedelst Dig er Jorden bleven fyldt med Vold og Undertrykkelse, og Mennesket drevet af Had, Gjærrighed, Misundelse og Ærgjærrighed, har ofte vædet sine Hænder med sine Medmenneskers Blod, hvorved Jordens skjønneste Dele ere blevne lagte øde — Opholdssteder for huslig Lykke ere blevne nedsænkede i Sorg og Ensomhed — den lykkelige Hustru og hendes Afkom ere Enke og Faderløse — Bruden er bleven ladt ene tilbage for at sørge med utrøstelig Sorg, og Jomfruen har fældet en taus Taare over forsvunden Elskelighed. Formedelst Dig er Verden bleven overskyllet med en Vandflod og utallige Millioner bortrevne fra deres Virkekreds og blandede i den almindelige Ødelæggelse, ubeklagede og ubegrædte undtagen af Himmelens Taarer eller de otte ensomme Beboere af Arken, de Eneste, der undkom, som kunde fortælle om de sørgelige Begivenheder. Ved Dig ere mægtige Riger sunkne i Grus og Stæder blevne Ruinhobe, Shinars frugtbare Sletter og Babylons prægtige Paladser ere blevne dømte til bestandig Ødelæggelse og uopprettelig Tilintetgjørelse for aldrig at blive beboede, ja ikke engang tjene til et kortvarigt, midlertidigt Opholdssted for den omstrejfende Araber. („Og Araberen skal ikke opslaa Telt der". Se Esajas 13, 30). Formedelst Dig bleve Sodomas og Gomorrahs Stæder og det blomstrende Land omkring dem, engang saa frugtbart og vandet som Edens Have, ødelagte ved Ild og overflydte af en Sø af stillestaaende Vande. Formedelst Dig blev Edoms Land, engang et blomstrende Rige, som besad en frugtbar og veldyrket Jordbund, overalt bestrøet med skjønne Landsbyer og prægtige Stæder, lagt øde, uden Indbyggere, og Herren har kastet derover Tomhed og Forvirring. Det har ligget øde fra Slægt til Slægt som en Jagtgrund for Ørkenens vilde Dyr, et Hjem for Ugler og Aadselfugle. Formedelst Dig har Jerusalems Stad længe ligget i Ruiner, Judæ Land er øde, og deres skjønne, hellige Hus, hvori deres Fædre prisede Jehovah, er blevet opbrændt med Ild; medens Jøderne længe have været Landflygtige iblandt Folkene som en Opfyldelse af hin gruelige Fordømmelse: „Hans Blod komme over os og vore Børn." Ved din Magt ere de engang saa mægtige romerske og græske Riger blevne rystede i deres Grundvold og ere faldne for ikke mere at rejse sig, og ved din fordærvende Aande og ødelæggende Angreb ligge næsten utallige

Provindser i Ruiner. De uhyre, brændende Sandørkener, de stillestaaende Søer og giftige Sumpe, de talrige Klippe- og Bjergørkener, Polarregionernes skrækkelige, øde Strækninger, alle disse frembyde kun saamange Mindesmærker om Dig, de tale i et umiskjendeligt Sprog om, at Synden har været der med dens rædselsfulde Følge af Forbandelser, hvorunder de sukke med Længsel efter Befrielsens Time. De mægtige Klipper ere blevne sprængte ved din forfærdelige Berørelse, de ere blevne slyngede fra deres faste Grundvolde ved din mægtige Kraft og ligge adspredte i sønderbrudte Stykker og Hobe som den lidende Naturs Mindesmærker og som et Vidnesbyrd om selve Jordens krampagtige Trækninger, da Messias blev dræbt ved ugudelige Hænder. Og hvad skal jeg sige mere? Thi der vilde fattes mig Tid til at fremstille og udmale hver for sig de mange forskjellige Onder, Umaadelighed, Udsvævelse, Usædelighed, Stolthed, Overdaadighed, Lediggang, Gjærrighed, Hovmod, Ærgjerrighed, Had og Misundelse, Præstelist og Forfølgelse med alle deres vedhængende Følger, Kvaler, Elendighed, Sorg, Smerte, Sygdom og Død, som alle have bidraget til at bringe Menneskeslægten ned til en ubeskrivelig Sorgens og Elendighedens Tilstand. Manddommens ædle og majestætiske Træk ere ofte ved disse Laster blevne forvandlede til dæmoniske Furiers skrækkelige og afskyelige Billeder — Jordens dejligste Døtre med englelig Skjønhed ere ligesaa ofte blevne Gjenstand for blandet Medlidenhed og Foragt; men hold inde, min Sjæl, med længere at dvæle ved disse gruelige Scener, mit Hjerte drøves, min Sjæl er syg, min Aand sørger i mig, og mine Øjne fyldes med Taarer, medens jeg betragter de Scener af Kummer og Elendighed, som Synden har frembragt i Verden. O Elendighed, hvor har Du ikke triumferet! O Død, hvor mange ere ikke dine Sejre! Throner og Herredømmer, Fyrstendømmer og Magter og Riger ere sunkne under din alt betvingende Haand — deres Konger og Adelige, Fyrster og Herrer, Talere og Statsmænd have ved dit fordærvelige Aandepust fundet en almindelig Grav.

(Forts.)

Konferencemøder.

I Kristiania afholdtes Konferencemødet den 6te og 7de Oktober 1877.

Nærværende vare: John F. Dorius, Konferencens Præsident, de omrejsende Ældste i samme, Jakob Rolfsen og Andrew F. Petersen, begge fra Zion, samt de forskjellige Forstandere og Missionærer, og en god Del af de Hellige.

Mødet aabnedes den 6te Kl. 8 om Aftenen med Sang og Bøn i Menighedens bekvemme Forsamlingslokale. Pr. J. F. Dorius erklærede Konferencen for aabnet, bød Alle velkommen og udtalte sin Glæde over at se saa mange Hellige endog fra fjernere Dele af Konferencen, samt at de kunde møde i et saa godt Lokale, der tilmed tilhørte de Hellige, haabede at de maatte have en god Tid tilsammen. Han oplyste, at Ældste John Petersen fra Zion, som befandt sig i Trondhjem, ikke var tilstede paa Grund af den lange Afstand og de store Rejseudgifter, men formedelst Breve fra Br. Petersen kunde han meddele, at Alt stod vel til med ham og de Hellige der, hvilke sendte deres Hilsen til Konferencen. Ligeledes bragte han en Hilsen fra Ældste John Andersen i Stavanger, som af lignende Grunde ikke var tilstede. Dernæst bragte Dorius en Hilsen fra Missions-

præsident O. N. Liljenqvist i Kjøbenhavn, hvem han nylig havde talt med paa sin Rejse til Danmark, hvor han i Aalborg ogsaa havde talt med Konferencens tidligere Præsident N. M. Petersen, som ligeledes sendte en kjærlig Hilsen til de norske Hellige. Præs. Liljenqvist havde gjerne villet besøge Kristiania, men var forhindret af forskjellige Omstændigheder; han sendte sine bedste Ønsker og Velsignelse til de Hellige i Norge og ikke mindst til det arbejdende Præstedømme.

Tiden overlodes nu til Engelbrekt Poulsen, Forstander for Kristiania Menighed, C. C. Pedersen for Drammens Distrikt, Olaf H. Nielsen for Arendals samt A. F. Petersen og Brynte Andersen for Frederiksstads og Halds Distrikter. Disse Brødre gave gode Beretninger om Tilstanden blandt de Hellige, men Fremgangen havde, naar undtages Kristiania og Drammen, ikke været stor, grundet paa den stærke Modstand fra den saakaldte religiøse Del af Folket, som aldeles oversvømmedes med sekteriske og fordrejede Læresætninger af uinspirerede Religionslærere, der bestandig raabte: „Kommer til Jesus, blot tro paa ham, og det er nok," medens de tilsidesatte alle Evangeliets Ordinancer indtil Daab i Vand til Syndernes Forladelse næsten af dem betragtedes som en Gudsbespottelse. — Efterat Præs. Dorius havde talet nogle opmuntrende Ord til Forsamlingen, hævedes Aftenmødet.

Næste Dag fortsattes Konferencea, og en stor Forsamling af Hellige var tilstede. Præs. Dorius hentydede til den samtidige Afholdelse af General-Konferencen i Salt Sø Staden, gjorde nogle Bemærkninger om vor elskede Præsident, Brigham Youngs Død, omtalte Præstedømmets Orden og gav mange nyttige Lærdomme, hvori han efterfulgtes af Ældste J. Rolfsen. Den statistiske Rapport oplæstes, hvoraf fremgik, at der siden sidste Konference, der afholdtes i Maj, var blevet døbt 35 Sjæle, og 69 vare emigrerede til Utah, samt at Konferencen, der tæller 6 Grene, bestaar af 312 Medlemmer af Mandkjøn (Præstedømmet iberegnet) og 552 af Kvindekjøn, ialt 864.

Kirkens Autoriteter i Zion samt Præsidentskabet for den europæiske Mission saavelsom O. N. Liljenqvist som Præsident for den skandinaviske Mission og J. F. Dorius for Kristiania Konference bleve dernæst foreslaaede til Opholdelse, hvilket enstemmigt vedtoges.

Derefter talede flere af Brødrene og bare gode Vidnesbyrd om Herrens Værk og Evangeliets Fremgang, hentydede til de mange taabelige og urimelige Historier, som blive satte i Omløb af velvillige Avisredaktører, i Særdeleshed i denne Tid, grundet paa Præs. Youngs Død, Alt beregnet paa at latterliggjøre Herrens Tjenere og om muligt svække deres Indflydelse blandt Folket, men de Sidste-Dages Hellige havde et levende Vidnesbyrd for sig selv og havde fulgt Jesu Kristi Ord: „Dersom Nogen vil gjøre hans Vilje, han skal kjende, om Lærdommen er af Gud, eller om jeg taler af mig selv", og derfor kunde Intet svække deres Tillid, thi de vidste bedre.

En god og livlig Aand herskede i alle 3 i Dagens Løb afholdte Forsamlinger, til hvilke mange Fremmede vare tilstede, der med spændt Opmærksomhed lyttede til de gjorte Bemærkninger, og i Særdeleshed var det en Glædestid for de Hellige, som følte fornyet Attraa for at tjene Herren og gjøre hans Vilje.

Det bestemtes at afholde et Præstedømsmøde den følgende Dag, hvorefter Konferencen sluttedes til ubestemt Tid.

Mandag Formiddag Kl. 10 afholdtes et Møde af Brødrene af Præstedømmet, hvori der blev talet om lokale Forhold i

Konferencen, nogle smaa Forandringer bleve gjorte, Odalens Gren blev tillagt Kristiania, adskillige Spørgsmaal besvaredes, og flere gode Raad og Lærdomme bleve givne. Alt under Indflydelsen af den samme Aand, som havde været herskende i de foregaaende Forsamlinger.

John F. Dorius.

Konferencemødet i Kjøbenhavn begyndtes den 27de Oktober i den sædvanlige Forsamlingssal. Nærværende vare: O. N. Liljenqvist, Præsident for den skandinaviske Mission, S. P. Neve, Konferencens Præsident, B. Jensen, omrejsende Ældste i samme, og V. Rohde fra Kontoret i Kjøbenhavn. Efter Sang og Bøn erklærede Pr. S. P. Neve Konferencen for aabnet og bød Alle Velkommen. Ældste V. Rohde foresloges og vedtoges som Konferencens Skriver. Der blev derefter givet Lejlighed for Forstanderne til at afgive deres Rapporter. En stor Sløvhed og Ligegyldighed var paa mange Egne fremherskende iblandt Folket, medens de paa andre Steder vare fuldstændigt opfyldte af Sekterisme, dog var Folket paa enkelte Steder mere modtageligt, og de udtalte godt Haab for Fremtiden. V. Rohde omtalte kortelig den i Kjøbenhavn værende Søndagsskole samt Sangkor og E. Petersen det sammestedes oprettede Korps af Søndagsmissionærer. Endel af Missionærerne afbenyttede den øvrige Tid af Aftenen.

Konferencen fortsattes den følgende Dag i et stort, lejet Lokale. Ældste B. Jensen omtalte de Sidste-Dages Helliges faste og inderlige Tro paa den Almagtsgud, om hvis Styrelse Bibelen har saa mange Vidnesbyrd. Paa samme Maade som der i tidligere Tider var blevet administreret til Menneskene, var Evangeliet og Præstedømmets Fuldmagt og Myndighed blevet gjengivet nu i vor Tid, nemlig ved Englebetjening. Menneskene udryddede Guds Hellige i fordums Tid, og længe efter Apostlenes Død dannede de sig efter disses Skrifter mangfoldige Lærdomssystemer efter deres eget Tykke, men Evangeliet, det sande Evangelium med dets Gaver og Kræfter borttoges, dengang fra Jorden, og Apostlene toge deres Præstedømme med sig, men Gud havde igjennem de hellige Profeter saavelsom Johannes forjættet, at Evangeliet og Præstedømmet skulde blive gjengivet i de sidste Dage forud for Guds Doms Time, og han bar Vidnesbyrd om, at dette var sket.

Præs. O. N. Liljenqvist omtalte den ringe Begyndelse til dette Værk, da det den 6te April 1830 organiseredes med 6 Medlemmer. Fremstillede det Højtidelige, det Ophøjede heri, som endog bragte Faderen og Sønnen til at gjæste Jorden og det udvalgte Redskab. Frelseren ligner Himmeriges Rige ved et Sennepskorn, hvilket er det mindste af alle, saaledes ogsaa med dette Rige, og Profeten Josef og de Hellige vare blevne forfulgte og jagede i de Forenede Stater, indtil Fjenden endog fik Magt til at tage Josefs Liv, men store og ødelæggende havde Følgerne af deres Angreb paa de Hellige været, og Profetiens Ord ere blevne og ville blive opfyldte: „Den, som støder sig paa denne Sten, skal gaa istykker, men den, paa hvem Stenen falder, skal knuses." Vi vare formedelst Lydighed og Ydmyghed og Guds Aands Vidnesbyrd til os komne i Besiddelse af det Vidnesbyrd, at Josef var en sand Guds Profet, at han havde seet Gud, og at hans Vidnesbyrd var Sandhed, ejheller kunde nogen Bedrager meddele den Hellig-Aands Kraft og Gave. Omtalte, at Eliæ Nøgler ifølge Profetens Forudsigelse vare blevne gjengivne til Jorden, hvis ikke dette skete, vilde Herren slaa Jorden med Band, og

al Religiøsitet vilde uden dette ikke nytte Menneskene, dette var nu skeet, og disse Nøgler bleve givne til Josef, Brigham og Andre. Menneskene mente, at nu, da Præs. B. Young var død, havde vi ingen Profet, men der er mange Profeter i denne Kirke, omend kun een til at styre og lede, Guds Kraft, Eliæ Nøgler og andre Nøgler ere der, og enhver Plads vil blive udfyldt. Omtalte de Helliges herlige Haab engang at skulle dvæle, ikke i et Himmerig udenfor Tid og Rum, men paa den herliggjorte Jord sammen med Apostle og Profeter, ja med Guds Søn, og forberedende for dette var det nødvendigt, at Eliæ Nøgler bleve gjengivne og at en Vej blev beredet ligesom forud for Frelserens første Komme, hvorom ogsaa alle Profeterne vidnede, at „Kristus skulde indtage Himlene indtil alle Tings Gjenoprettelses Tid.“ Udtalte til Trøst for de Hellige, som havde været længe i Adspredelsen, at der vilde blive beredt en Udvej for dem, at de Hellige og Guds Præstedømme i de evige Verdener vilde ihukomme deres Børn paa Jorden, og at de ikke vilde gaa glip af nogen Velsignelser.

I Eftermiddagsforsamlingen oplæste Præs. S. P. Neve den statistiske Rapport hvoraf fremgik, at i det sidst forløbne Halvaar var der døbt 96 Sjæle og 122 vare emigrerede; Konferencen tæller for nærværende 896 Mdlmr. Han opmuntrede de Hellige til Trofasthed og til igjennem et godt Levnet at søge at være i Besiddelse af Herrens Aand, uden hvilken de ikke kunde have et Vidnesbyrd for sig selv, hvad der er nødvendigt forat kunne være trofast. Omtalte og beviste Nødvendigheden af selv at gjøre Noget for at sikkre sig Frelse og komme i Besiddelse af de Velsignelser, Herren har forjættet sine Børn. Var Vidnesbyrd om, at vi leve i den Tid, hvorom alle Profeter have talet, og at Guds Rige er oprettet paa Jorden, som ingensinde mere vil blive borttaget. Han foreslog derefter til Opholdelse de tolv Apostles Kvorum med John Taylor som deres Præsident, John W. Young og D. H. Wells som deres Raadgivere, Josef F. Smith som Præsident for den europæiske og O. N. Liljenqvist for den skandinaviske Mission, S. P. Neve som Konferencens Præsident, B. Jensen som omrejsende Ældste i samme og A. W. Carlsen som Oversætter af Mormons Bog i det svenske Sprog, og alle Kvorumer af det hellige Præstedømme samt hverandre indbyrdes. Fremkom med Forslag om nogle Missionærers Kaldelse og nogle lokale Forandringer, hvilket Alt enstemmigt vedtoges. Ældste A. W. Carlsen udtalte, at Kundskab om Gud og hans Vilje var det Vigtigste af Alt, og dog var Verden uagtet dens Fremskridt i mange Ting uden denne Kundskab, og Splid og Tvedragt herskede iblandt dem, medens Enighed var tilstede iblandt de Hellige og Fred hvilede over dem. Fremsatte Evangeliets første Principer, som dog ingenlunde vare tilstrækkelige til Ophøjelse, men kun bragte os ind paa Vejen, som vi bestandig maatte vandre trofaste fremad paa forat naa Maalet. Han omtalte det herlige Haab, som besjæler de Hellige, der bestandig opholdt dem i alle Trængsler, og bad Gud velsigne de Forsamlede.

Om Aftenen afholdtes en tredie Forsamling. Ældste V. Rohde udtalte, at Evangeliet var saavel til timelig som aandelig Frelse for Menneskene og anførte flere Beviser af Historien herfor. Omtalte den store Vigtighed af vor jordiske Tilværelse, og hvor nødvendigt det er at underkaste sig Guds Vilje, hvorved Menneskene ville erholde Fred og Glæde, Udødelighed og evigt Liv, medens denne Verdens Goder svinde hastigt bort og ikke bringe nogen sand Lykke. Pr. O. N.

Liljenqvist omtalte Evangeliets Storhed; indtil Jorden var forløst og Døden og Helvede overvundne strakte det sig. Talte om Indsamlingen og anførte flere af Profeternes Forudsigelser desangaaende. „Det skal i Menneskenes Søns Tilkommelse være ligesom i Noæ Dage." Mange syntes, at det var forholdsviis kun Faa, der annammede Evangeliet, men dersom de kunde se de store Børneskarer, som vrimlede i Zion, saa vilde de indsee, at Emigrationen fraoven var større end den fra Jordens Lande, og de vilde fatte den Udvej, som Herren havde beredet forat befolke Jorden, ligesom han gjorde i Noæ Dage, thi Gud vilde visseligen afskjære de Ulydige fra Tilværelsen, hvorom mange Tegn vidne. Omtalte at Skriftstedet: „Enhver Plante, som ej er plantet af min himmelske Fader, skal med Rod oprykkes," havde Betydning i enhver Retning endog med Hensyn til Familieforhold. Anførte Pauli Ord: „Hverken er Kvinden uden Manden ejheller Manden uden Kvinden i Herren", samt Moselov, der bød en Broder afrejse sin Broders Sæd, og efterdi der „hverken gives eller tages tilægte i Opstandelsen," ere Eliæ Nøgler blevne gjengivne, saa at de Hellige i Herrens Templer kunne erholde Beseglinger paa det evige Liv, thi til dem er givet den Forjættelse, at deres Sæd skal forblive paa Jorden ligesom Noahs. Udtalte at de Hellige vare i en god Skole, og Herren var deres Læremester, saa at vi, omend vi ere ringe efter denne Verdens Viis, dog ikke behøve at sige, at vi ere ulærde, thi vi have Adgang til Herrens Kundskab og hans Aands Vejledning, og hans Velsignelser vil hvile over enhver af de Hellige, dersom de vandre fremad i Ydmyghed. Nedbad Herrens Velsignelse over de Forsamlede. Pr. Neve gjorde nogle faa Bemærkninger og bestemte et Præstedømsmøde til den følgende Dag, hvorefter Konferencen sluttedes til ubestemt Tid.

Den følgende Dag afholdtes et Præstedømsmøde. Pr. Neve gav forskjellige Raad og Lærdomme til Brødrene angaaende deres Missionsvirksomhed og Regnskaber. Pr. Liljenqvist gav mange nyttige Anvisninger til Brødrene angaaende deres Forhold til de Hellige og hvorledes de bedst skulde opfylde deres Kalds Pligter. Opmuntrede dem til at søge Kundskab og søge at opbygge Folket og belære dem om Frelsens Principer og ikke alene at advare dem. B. Jensen gav ligeledes mange nyde Raad til Brødrene, hvorefter Mødet sluttedes.

Rettelse.

I vort forrige Numer, Side 45, 3die Linie franeden, havde der indsneget sig den ubehagelige Trykfejl, at Konferencemødet i Kjøbenhavn ansattes til den 27de November; læs: Oktober.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af O. N. Liljenqvist,
Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording.